

Вождът на куманите, старият княз Иона, премина последен бялата река, придружен от цялото си семейство. След като бе опитвал на няколко пъти безуспешно да се противопостави на нападенията, затворен в най-яката си крепост, той бе отстъпил, заграден от конницата си, като бе изпратил послание до българския цар с молба за подслон и приятелска грижа.

Цял Търнов се натрупа по уличките и край бреговете на Етъра, за да види пицното шествие на варварите. От сватбата на Иванца с Целгуба, никога престолнината не бе виждала толкова кумани, събрани на едно място. Градът се изпълни със звънливото думкане на медните им барабани. Високите кумански велможи преминаваха на коне край колите, в които бяха настанили семействата си. Облечени в мечешки и овчи кожи, с плъстени, островърхи гугли над дългите плитки, които се спускаха от тила им надолу, велможите се обръщаха по всички посоки, като не изпускаха нищо да убегне от ястребовия взор на продълговатите им дребни очи. Защото куманите бяха прочути с остротата на зора си. Виждаха неща отдалечени на повече от един ден разстояние. По муцуните на конете висяха торби, в които стоеше храната им за из път. Куманските коне ядяха вървешком, защото господарите им нямаха време да се спират нито за един излишен миг, в лудото си бягство из степните равнини на родината им. Колчаните на стрелците бяха закачени отстрани, на кръста им. Огромните криви лъкове изглеждаха още по-едри в сравнение с дребните им снаги. Жените се тулеха зад завесите на колите. Тук-таме се показваха чифт черни или сини любопитни очи, полужакрити зад избелелите от дълги скитания платове.

Княз Иона, заедно със сина си Кутек и дъщеря си Елтани, най-напред бе ходил в манастиря Баровитец, за да се срещне със сестра си, бившата съпруга на Калояна и Борила, която живееше там под името монахиня Ефимия. Някогашната царица бе изпратила смирено послание до Асена, в което го молеше да се отнесе добре